

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 15 april 2010*

I mål C-485/08 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 11 november 2008,

Claudia Gualtieri, Bryssel (Belgien), företrädd av P. Gualtieri och M. Gualtieri, avvocati,

sökande,

i vilket den andra parten är:

Europeiska kommissionen, företrädd av J. Currall, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

meddelar

* Rättegångsspråk: italienska.

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Tizzano samt domarna M.E. Levits (referent), M. Ilešič, J.-J. Kasel och M. Safjan,

generaladvokat: Y. Bot,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter det skriftliga förfarandet,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

- ¹ Claudia Gualtieri har överklagat Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts dom av den 10 september 2008 i mål T-284/06, Gualtieri mot kommissionen (nedan kallad

den överklagade domen), i viken förstainstansrätten ogillade klagandens talan om att rätten skulle

- ogiltigförklara Europeiska gemenskapernas kommissions beslut av den 5 september 2005 att inte bevilja henne dagtraktamente om 107,10 euro, och månadstraktamente om 321,30 euro,

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 30 januari 2006, i vilket kommissionen avslög hennes klagomål mot beslutet av den 5 september 2005,

- ogiltigförklara samtliga månatliga meddelanden från kommissionen om hur mycket traktamente som ska betalas till klaganden,

- i första hand förplikta kommissionen att till henne betala det traktamente som hon anser att hon har rätt till, och detta med verkan från och med den 1 januari 2004, med beaktande av hur traktamentena har höjts genom ikraftträdandet av kommissionens beslut K(2004) 577 av den 27 februari 2004 om anställningsvillkor för nationella experter som är utstationerade vid kommissionen och därefter beslut K(2005) 872 av den 22 mars 2005 om ändring av beslut K(2004) 577,

- i andra hand förplikta kommissionen att till henne betala den ersättning som hon anser sig ha rätt till från och med den 2 februari 2005 eller i tredje hand från och med den 4 juli 2005 till och med den 31 december 2005,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

I — Tillämpliga bestämmelser

- 2 Artikel 1.1 och 1.2 i kommissionens beslut K(2002) 1559 av den 30 april 2002 om anställningsvillkor för nationella experter som är utstationerade vid kommissionen, i dess lydelse enligt beslut K(2003) 406 av den 31 januari 2003 (nedan kallat NE-beslutet), har följande lydelse:

”1. Dessa anställningsvillkor skall tillämpas på nationella experter som är utstationerade vid kommissionen, i fortsättningen kallade nationella experter, av en nationell, regional eller lokal offentlig myndighet. ...

2. De personer som omfattas av dessa anställningsvillkor skall förbli i sin arbetsgivares tjänst under hela utstationeringen och skall fortsätta att avlönas av den arbetsgivaren.”

- 3 Artikel 17.1 i NE-beslutet har följande lydelse:

”En nationell expert har under hela sin utstationeringstid rätt till dagtraktamente. Om avståndet mellan bosättningsorten och utstationeringsorten är högst 150 km skall dagtraktamentet uppgå till 26,78 euro. Om avståndet är mer än 150 km skall dagtraktamentet uppgå till 107,10 euro.”

4 I artikel 17.2 i NE-beslutet föreskrevs även ett månadstraktamente vars storlek berodde på avståndet mellan bosättningsorten och utstationeringsorten.

5 Artikel 20 i NE-beslutet hade följande lydelse:

”1. I detta beslut avses med bosättningsort den ort där den nationella experten utförde sina uppgifter för sin arbetsgivare omedelbart före utstationeringen. Med tjänstgöringsort avses den ort där den avdelning vid kommissionen där experten skall tjänstgöra är placerad. Båda dessa orter skall anges i den skriftväxling som avses i artikel 1.5.

...

3. Bosättningsorten skall anses vara tjänstgöringsorten

...

b) om utstationeringsorten vid tiden för kommissionens begäran om en nationell expert var den huvudsakliga bosättningsorten för den nationella expertens make eller ett eller flera underhållsberättigade barn.

I denna bestämmelse skall därför ett boende högst 150 km från utstationeringsorten betraktas som ett boende på denna ort.”

- 6 NE-beslutet har senare ändrats genom kommissionens beslut K(2004) 577 av den 27 februari 2004, K(2005) 872 av den 22 mars 2005 och K(2005) 3608 av den 21 september 2005. Det upphävdes genom kommissionens beslut K (2006) 2033 av den 1 juni 2006 om anställningsvillkor för nationella experter som är utstationerade vid kommissionen (nedan kallat NE-beslutet från år 2006).

II — Bakgrund till tvisten

- 7 Bakgrunden till tvisten beskrivs enligt följande i punkterna 6–13 i den överklagade domen:

”6 Klaganden, Claudia Gualtieri, som är domare i Italien, arbetade vid kommissionen som nationell expert från den 1 januari 2004 till den 31 december 2005.

- 7 Kommissionen sände, efter det att Republiken Italiens ständiga representation vid Europeiska unionen tillställt den nödvändiga handlingar för utstationeringen, den ständiga representationen en skrivelse som anlände den 11 november 2003, i vilken denna informerades om att bestämmelserna i [NE-beslutet] framdeles var tillämpliga på klaganden och att hon därför skulle erhålla ett dagtraktamente om 107,10 euro samt, enligt de villkor som föreskrivs i artikel 17 i samma beslut, ett månadstraktamente om 321,30 euro.

- 8 Några dagar efter att klaganden hade tillträtt sin tjänst som nationell expert underrättade generaldirektoratet för personal och administration i skrivelse av den 9 januari 2004 Republiken Italiens ständiga representation om att klaganden framdeles endast skulle erhålla ett dagtraktamente om 26,78 euro i stället för 107,10 euro, såsom tidigare angivits, eftersom hennes make var bosatt i Bryssel, i den mening som avses i artikel 20.3 i NE-beslutet.
- 9 Den 2 februari 2005 separerade klaganden från sin make och bosatte sig på en annan adress i Bryssel. ... Makarna ansökte gemensamt om äktenskapsskillnad enligt belgisk rätt vid tribunal de première instance de Bruxelles den 4 juli 2005. Dom om äktenskapsskillnad meddelades den 13 januari 2006.
- 10 Klaganden begärde den 6 juli 2005, med hänvisning till makarnas separation, att kommissionen skulle utge dagtraktamente till henne om 107,10 euro och månadstraktamente, vilket hon ansåg sig ha rätt till, senast från och med den 2 februari 2005.
- 11 Kommissionen avlog den 5 september 2005 denna begäran med motiveringen att klagandens bosättningsort, i den mening som avses i artikel 20.3 b i NE-beslutet, hade fastställts vara Bryssel vid tidpunkten för begäran om utstationering.
- 12 Klaganden anförde klagomål den 17 oktober 2005 med stöd av artikel 27 i NE-beslutet, i dess lydelse enligt [kommissionens] beslut K(2005) 872 av den 22 mars 2005.
- 13 Kommissionen förklarade i beslut av den 30 januari 2006 att klagomålet hade anförts korrekt enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna, men avlog det bland annat eftersom rekryteringsorten

fastställts vara den berördes bosättningsort vid tidpunkten för begäran om utstationering [vid] kommissionen, varför det [saknades] anledning att ompröva detta beslut på grund av eventuella senare förändringar i [den berördas] personliga levnadsomständigheter' ...”

III — Förfarandet vid förstainstansrätten och den överklagade domen

- 8 Klaganden yrkade, genom ansökan som inkom till personaldomstolens kansli den 30 april 2006, att hennes yrkanden skulle bifallas, såsom de framgår av punkt 1 ovan.

- 9 I beslut av den 9 oktober 2006 förklarade personaldomstolen (första avdelningen) att klaganden, som nationell expert, inte är anställd vid Europeiska gemenskaperna, i den mening som avses i artikel 236 EG. Den förklarade sig därför sakna behörighet *ratione personae* för att avgöra målet enligt artikel 8.2 i bilaga I till domstolens stadga, varför den förvisade målet till förstainstansrätten för avgörande.

- 10 Förstainstansrätten ansåg, efter att ha anmärkt att talan enligt kommissionen endast kan upptas till sakprövning i den del den syftar till att få beslutet av den 30 januari 2006 ogiltigförklarat och i den del den rör kommissionens vägran att utbetala fullt dagtraktamente, i den mening som avses i artikel 17 i NE-beslutet, för perioden från den 17 augusti 2005 till den 31 december 2005 (alternativt från den 6 maj 2005 till den 31 december 2005), det lämpligt att av processekonomiska hänsyn först ta ställning i sak, och att därvid ogilla talan i sak, varför frågan huruvida talan kan upptas till sakprövning inte behöver prövas.

- 11 Förstainstansrätten avfärdade inledningsvis klagandens första grund om att likabehandlingsprincipen har åsidosatts vid tillämpningen av NE-beslutet.
- 12 Förstainstansrätten fann i punkt 29 i den överklagade domen, vad avser klagandens argument, att kommissionen, genom att vägra att betala henne fullt traktamente enligt artikel 17 i NE-beslutet för tiden efter hennes separation med motiveringen att hon vid tidpunkten för begäran om utstationering var gift med en person som var bosatt i Bryssel, har åsidosatt artikel 141 EG, att det i NE-beslutet inte görs någon åtskillnad mellan manliga och kvinnliga nationella experter samt att beslutet inte har tillämpats på ett könsdiskriminerande sätt.
- 13 Förstainstansrätten fann i punkt 30 i den överklagade domen att traktamentena i vilket fall som helst inte utgör lön, vilket klaganden för övrigt själv hade medgett vid förhandlingen.
- 14 I punkt 31 i den överklagade domen avfärdade förstainstansrätten klagandens argument om åsidosättande av likabehandlingsprincipen vad avser äktenskapet som civilstånd med, motiveringen att "mekanismen i artikel 20.3 b i NE-beslutet är tillämplig för alla nationella experter, oavsett om de är gifta eller ogifta" och att "kommissionen har rätt i att klaganden, vid tidpunkten för begäran om utstationering, inte diskriminerades i förhållande till en ogift nationell expert, eftersom klagandens situation vad avser hennes civilstånd, som gift kvinna, är helt skild från situationen, vad avser civilstånd, för en person som är ogift". Förstainstansrätten erinrade om att "det framgår av fast rättspraxis från domstolen och förstainstansrätten att äktenskap i princip inte kan jämföras med sammanboende eller andra de facto-förhållanden, eftersom en av äktenskapets kännetecknande egenskaper är att det skapar tydligt angivna juridiska skyldigheter som skiljer sig från vad som är fallet med andra civilstånd eller relationsformer". Förstainstansrätten underströk vidare att "klaganden, enligt vad som framgår av handlingarna i målet var gift under hela sin utstationering, eftersom domen om äktenskapskillnad meddelades i januari 2006".

- 15 Förstainstansrätten prövade därefter klagandens andra grund, i vilken hon med stöd av artikel 241 EG gjort invändning om rättsstridighet vad avser artikel 20.3 b i NE-beslutet. Förstainstansrätten avfärdade denna invändning genom att i punkterna 36 och 37 i den överklagade domen förklara att klaganden endast tagit upp denna fråga antydningssvis i sina inlagor utan att närmare precisera hur likabehandlingsprincipen har åsidosatts och inte heller utveckla denna grund vid förhandlingen, trots förstainstansrättens uppmaning att göra så.
- 16 Förstainstansrätten avfärdade slutligen klagandens tredje grund, vilken gick ut på att kommissionen har åsidosatt principen om skydd för berättigade förväntningar, genom att i punkterna 42 och 43 i den överklagade domen anmärka att kommissionens upplysningar till klaganden, vilka förmedlades av Republiken Italiens permanenta representation, stred mot NE-beslutets ordalydelse, och inte beaktade klagandens civilstånd, nämligen att hon var gift med en person bosatt på utstationeringsorten vid tidpunkten för begäran om utstationering. Förstainstansrätten erinrade om att NE-beslutet ingick bland de handlingar som klaganden tillsändes och att hon som yrkesverksam domare borde ha förstått rättsläget i den aktuella situationen.

IV — Parternas yrkanden vid domstolen

- 17 Klaganden har i sitt överklagande yrkat att domstolen

— helt eller delvis ska ogiltigförklara den överklagade domen,

— helt eller delvis bifalla hennes yrkanden i första instans och i överklagandet,

- alternativt återförvisa målet till förstainstansrätten vad rör de frågor som eventuellt måste avgöras i sak, samt

  - förplikta kommissionen att helt ersätta rättegångskostnaderna i båda instanser eller i andra hand vad avser rättegångskostnaderna i första instans.
- 18 Kommissionen har yrkat att domstolen ska ogilla överklagandet och förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna i förevarande instans.

V — Prövning av överklagandet

A — Prövning av överklagandet i den del som rör yrkandet att den överklagade domen ska upphävas

- 19 Klaganden har åberopat två grunder till stöd för sina yrkanden, vilka rör felaktig rättstillämpning och bristande motivering från förstainstansrättens sida, vilket har lett till att likabehandlingsprincipen har åsidosatts vad avser ersättningen för arbete, respektive bristande motivering av avslaget på invändningen att artikel 20.3 b i NE-beslutet är rättsstridig.
- 20 Klaganden har i en skrivelse som inkom till domstolens kansli den 12 oktober 2009 begärt att få anföra en ny grund i enlighet med artiklarna 42.2 och 118 i rättegångsreglerna.

1. Begäran att få anföra en ny grund

a) Parternas argument

- 21 Klaganden har anmärkt att kommissionen, efter att hon ingett sitt överklagande, den 12 november 2008, antog beslut K(2008) 6866 slutlig om anställningsvillkor för nationella experter och nationella experter under utbildning som är utstationerade vid kommissionen (nedan kallat NE-beslutet från år 2008).
- 22 Detta nya beslut ger ytterligare stöd för klagandens ståndpunkt i överklagandet, nämligen att det mellan den nationella experten och kommissionen råder ett anställningsförhållande där experten är underordnad kommissionen och att de traktamenten som den nationella experten erhåller i detta sammanhang ska ses som lön. NE-beslutet från år 2008 innehåller vidare inte längre någon bestämmelse om minskat dagtraktamente i fall då utstationeringsorten är samma ort som den ort där den nationella expertens make eller underhållsberättigade barn har sin huvudsakliga hemvist vid tidpunkten för begäran om utstationering.
- 23 Kommissionen, som i enlighet med artikel 42.2 andra stycket i rättegångsreglerna har uppmanats att ta ställning till klagandens nya grund, anser att denna inte kan upp-tas till sakprövning, eftersom domstolen endast kan bedöma överklagandet utifrån de faktiska och rättsliga omständigheter som förstainstansrätten har beaktat. Om klaganden ansåg att NE-beslutet från år 2008 var relevant för förstainstansrättens bedömning, så borde hon ha ansökt om resning vid förstainstansrätten, i enlighet med artikel 44 i domstolens stadga och artiklarna 125 och 126 i förstainstansrättens rättegångsregler.

24 Kommissionen har i andra hand gjort gällande att artikel 42 i rättegångsreglerna ska tolkas så, att den innehåller ett implicit villkor att den omständighet som åberopas måste vara relevant. NE-beslutet från år 2008 kan dock inte få någon som helst inverkan på den situation som bedömts enligt NE-beslutet från år 2002. Klagandens argument är dessutom fel i sak, eftersom NE-beslutet från år 2008 utan inskränkningar upprätthåller distinktionen mellan nationella experter, å ena sidan, och tjänstemän och övriga anställda, å andra sidan.

b) Domstolens bedömning

25 Artikel 42.2 första stycket i domstolens rättegångsregler, vilka är tillämpliga i mål om överklagande enligt artikel 118 i samma regler, föreskriver att det är förbjudet att åberopa nya grunder under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet.

26 Vad avser NE-beslutet från år 2008, vilket antogs medan förfarandet pågick vid domstolen, saknar den grund som bygger på denna omständighet i vilket fall som helst relevans, eftersom en gemenskapsrättsakts lagenlighet ska bedömas mot bakgrund av de faktiska och rättsliga omständigheter som rådde den dag då rättsakten antogs (se dom av den 7 februari 1979 i de förenade målen 15/76 och 16/76, Frankrike mot kommissionen, REG 1979, s. 321, punkt 7, svensk specialutgåva, volym 4, s. 287, och av den 17 maj 2001 i mål C-449/98 P, IECC mot kommissionen, REG 2001, s. I-3875, punkt 87, samt, för ett liknande resonemang, av den 22 december 2008 i mål C-443/07 P, Centeno Mediavilla m.fl. mot kommissionen, REG 2008, s. I-10945, punkterna 110 och 111).

27 NE-beslutet från år 2008, vilket trädde i kraft först den 1 januari 2009, är nämligen inte tillämpligt på den tid då klaganden var utstationerad. Beslutet saknar således relevans för prövningen av överklagandet gentemot den aktuella domen, i vilken förstainstansrätten har bedömt huruvida kommissionens beslut om utstationering var lagenliga.

2. Den första grunden: Åsidosättande av likabehandlingsprincipen

28 Klagandens första grund består av fyra delgrunder.

a) Den första grundens första del

i) Parternas argument

29 Klaganden gör i den första grundens första del gällande att förstainstansrätten har åsidosatt motiveringsskyldigheten genom att, trots hennes uppmaningar, inte ta ställning till frågan vad nationella experter har för rättsställning.

30 Klaganden hävdar dessutom att det står helt klart att den nationella experten är underordnad kommissionen i sitt anställningsförhållande, eftersom det förhållande som den nationella experten har till sin ursprungliga arbetsgivare måste anses vilande under utstationeringen. Den nationella experten är helt integrerad i kommissionens organisation och arbetar endast för dennas räkning.

31 Enligt kommissionen kan den första grundens första del inte upptas till sakprövning. Klagandens påstående att hon borde anses som en anställd vid kommissionen innebär med nödvändighet att hela NE-beslutets lagenlighet sätts i fråga men särskilt bestämmelserna att nationella experter fortsätter att vara bundna till sin ursprungliga arbetsgivare. Dessa bestämmelser har dock inte ifrågasatts under förfarandet i första instans. Förstainstansrätten har inte heller uppmanats att avgöra vad en nationell expert har för juridisk relation till kommissionen.

32 Kommissionen anser i andra hand att den första grundens första del är verkningslös, eftersom frågan huruvida en nationell expert ska anses som en anställd vid kommissionen saknar betydelse för frågan huruvida artikel 20.3 b i NE-beslutet i sig, eller det sätt som denna artikel har tillämpats, utgör ett åsidosättande av artikel 141 EG eller den allmängiltiga icke-diskrimineringsprincipen.

ii) Domstolens bedömning

33 Vad avser kommissionens första invändning om rättegångshinder kan det konstateras att klaganden i den första grundens första del hävdar att förstainstansrättens motivering är bristfällig, eftersom förstainstansrätten inte har besvarat klagandens argument vad avser nationella experters rättsliga ställning. Klaganden har däremot inte tagit upp frågan huruvida NE-beslutet är lagenligt. Denna invändning om rättegångshinder kan således inte bifallas.

34 I den del som kommissionen för det andra hävdar att den första grundens första del inte kan upptas till sakprövning, eftersom förstainstansrätten inte har ombetts att avgöra vad nationella experter har för rättsställning, ska det anmärkas att det framgår av klagandens replik vid förstainstansrätten att denne har anfört argument om nationella experter rättsställning.

35 Förvisso anges i artikel 48.2 första stycket i förstainstansrättens rättegångsregler att nya grunder inte får återopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som har framkommit först under förfarandet.

36 Det ska emellertid konstateras att även om klaganden först i sin replik har framfört argument om nationella experter rättsställning, så berodde detta på att klaganden

då besvarade kommissionens argument i sitt svaromål där denna hävdade att traktementen inte kan anses som lön, eftersom kommissionen inte är en nationell experts arbetsgivare. Med andra ord var klagandens syfte att visa att parternas relation kännetecknas av överordning och underordning, varför det traktamente som en nationell expert erhåller ska anses som lön, i den mening som avses i artikel 141 EG.

- ³⁷ Argumenten om nationella experters rättsställning kan således anses utgöra en utveckling av den grund som har anförts vid förstainstansrätten om att likabehandlingsprincipen har åsidosatts vid tillämpningen av NE-beslutet. Det framgår dock av rättspraxis att talan ska anses kunna prövas på en grund som utgör en vidareutveckling av en grund som tidigare har framförts direkt eller indirekt i ansökan (se, bland annat, dom av den 19 maj 1983 i mål 306/81, Verros mot parlamentet, REG 1983, s. 1755, punkt 9, av den 26 april 2007 i mål C-412/05 P, Alcon mot harmoniseringsbyrån, REG 2007, s. I-3569, punkterna 38–40, och av den 17 juli 2008 i mål C-71/07 P, Campoli mot kommissionen, REG 2008, s. I-5887, punkt 63).
- ³⁸ Kommissionen kan således inte hävda att frågan vad nationella experter har för arbetsrättslig ställning gentemot kommissionen inte har tagits upp vid förstainstansrätten. Kommissionens andra invändning om rättegångshinder ska således även den avslås.
- ³⁹ Vad rör prövningen i sak ska det anmärkas att frågan huruvida motiveringen av en av förstainstansrättens domar är motsägelsefull eller otillräcklig utgör en rättsfråga, vilken som sådan kan åberopas i ett mål om överklagande (se bland annat dom av den 11 januari 2007 i mål C-404/04 P, Technische Glaswerke Ilmenau mot kommissionen, punkt 90, och den 9 september 2008 i de förenade målen C-120/06 P och C-121/06 P, FIAMM och FIAMM Technologies mot rådet och kommissionen, REG 2008, s. I-6513, punkt 90).

- 40 Domstolens kontroll i ett mål om överklagande består bland annat i att undersöka huruvida förstainstansrätten har gjort en rättsligt tillfredsställande prövning av samtliga argument som klaganden har anfört (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 december 1998 i mål C-185/95 P, Baustahlgewebe mot kommissionen, REG 1998, s. I-8417, punkt 128, av den 29 april 2004 i mål C-359/01 P, British Sugar mot kommissionen, REG 2004, s. I-4933, punkt 47, och dom av den 28 juni 2005 i de förenade målen C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P och C-213/02 P, Dansk Rørindustri m.fl. mot kommissionen, REG 2005, s. I-5425, punkt 244).
- 41 Såsom domstolen vid upprepade tillfällen har fastställt ska förstainstansrättens skyldighet att motivera sina beslut inte tolkas som att denna i detalj måste besvara samtliga argument som sökanden har anfört, särskilt inte om de inte är tillräckligt klara och preciserade (se bland annat dom av den 6 mars 2001 i mål C-274/99 P, Connolly mot kommissionen, REG 2001, s. I-1611, punkt 121, och av den 11 september 2003 i mål C-197/99 P, Belgien mot kommissionen, REG 2003, s. I-8461, punkt 81, samt domarna i de ovannämnda målen Technische Glaswerke Ilmenau mot kommissionen, punkt 90, och FIAMM och FIAMM Technologies mot rådet och kommissionen, punkt 91).
- 42 I förevarande fall har, såsom anmärkts i punkt 37 ovan, argumenten om nationella experters rättsliga ställning anförts inom ramen för grunden om åsidosättande av likabehandlingsprincipen, såsom denna framgår av artikel 141 EG.
- 43 Det är emellertid utrett att förstainstansrätten har besvarat argumentet om åsidosättande av artikel 141 EG i punkt 29 i den överklagade domen, genom att förklara att det i NE-beslutet inte görs någon åtskillnad mellan manliga och kvinnliga nationella experter samt att beslutet inte har tillämpats på ett könsdiskriminerande sätt.
- 44 Frågan vad nationella experter har för rättslig ställning och huruvida traktamenten som de erhåller kan räknas som lön var således inte längre avgörande.

45 När förstainstansrätten i punkt 30 i den överklagade domen förklarade att traktamentena hursomhelst inte utgör lön så gjorde den det som ett överflödigt domskäl.

46 Talan kan således inte bifallas med stöd av den första grundens första del.

b) Den första grundens andra del

i) Parternas argument

47 Klaganden gör i den första grundens andra del gällande att förstainstansrätten har åsidosatt motiveringsskyldigheten och gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att i punkt 30 i den överklagade domen förklara att ”traktamentena i vilket fall som helst inte utgör lön, vilket klaganden för övrigt själv medgett vid förhandlingen”.

48 För det första var klagandens inställning mer nyanserad än den har beskrivits, eftersom klaganden hade anfört att traktamenten enligt ordalydelsen i artikel 17.9 i beslut K(2006) 2033 inte ska anses utgöra lön, men att det inte kan uteslutas att de åtminstone till viss del är av sådan art.

49 För det andra har förstainstansrätten förklarat att traktamenten inte kan jämföras med lön, och detta utan nödvändig fördjupad analys och utan hänsyn till andra

relevanta bestämmelser, såsom artikel 141.2 EG, artikel 63.3 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna eller artikel 19 i anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska gemenskaperna.

- 50 Kommissionen har för det första hävdats att frågan om klagandens förklaringar vid förhandlingen är en fråga om de faktiska omständigheterna som inte kan ifrågasättas genom ett överklagande, om bevisningen inte har missuppfattats. Något sådant har inte bevisats eller ens påståtts, eftersom argumentet att förklaringarna i den överklagade domen är ofullständiga inte kan tolkas i denna riktning.
- 51 Klaganden har för det andra i punkt 77 i sitt överklagande uttryckligen medgett att hon har avgett den förklaring som avses i punkt 30 i den överklagade domen enligt vilken hon vid förhandlingen själv medgett att traktamentena i fråga inte utgör lön. Klagandens argument i detta avseende visar att hon inte fäst särskild vikt vid vad hon medgett vid förstainstansrätten och att hon presenterat sina övriga kommentarer som rena hypoteser.

ii) Domstolens bedömning

- 52 Domstolen erinrar om att enligt fast rättspraxis kan anmärkningar som riktas mot överflödiga domskäl i ett avgörande från förstainstansrätten inte medföra att domen upphävs och de är således verkningslösa (domen i det ovannämnda målet Dansk Rørindustri m.fl. mot kommissionen, punkt 148, samt beslut av den 23 februari 2006 i mål C-171/05 P, Piau mot kommissionen, punkt 86, och av den 9 mars 2007 i mål C-188/06 P, Schneider Electric mot kommissionen, punkt 64).

- 53 Såsom anmärkts i punkt 45 ovan gjorde förstainstansrätten sitt konstaterande i punkt 30 i den överklagade domen, som klaganden nu vänder sig emot, som ett överflödigt skäl i förhållande till vad den redan hade fastställt i punkt 29 i samma dom. Detta framgår även av att förstainstansrätten använde orden "för övrigt" i början på punkt 30.
- 54 Den första grundens andra del har således riktats mot ett överflödigt skäl i den överklagade domen, varför den inte ens om den anses ha stöd kan leda till att denna dom upphävs.
- 55 Den första grundens andra del ska således avfärdas för att den är verkningslös.

c) Den första grundens tredje del

i) Parternas argument

- 56 Klaganden hävdar i den första grundens tredje del att förstainstansrätten har prövat frågan om könsdiskriminering, trots att klaganden inte har påstått att sådan har ägt rum utan med hänvisning till samtliga bestämmelser på området försökt härleda en allmängiltig princip i gemenskapsrätten som går ut på att lika arbete ska ersättas med lika lön.

- 57 Förstainstansrätten har däremot diskriminerat mot lagenliga äktenskap, eftersom endast dessa omfattas medan de facto-förhållanden inte omfattas, oavsett hur länge de har varat.
- 58 Att en berörd person är gift räcker enligt henne inte som motivering till en skillnad i behandling. Tvärtom bör varje enstaka pars faktiska situation beaktas, vilken kan vara densamma för äkta makar och sambopar, eftersom det i båda fallen kan förekomma solidariskt och ömsesidigt försörjningsansvar och gemensamt betalningsansvar för gemensamma kostnader.
- 59 För närvarande råder det en stark trend att jämställa de facto-förhållanden med äktenskap i olika medlemsstater. Domstolens rättspraxis, som inte tillåter att äktenskap och de facto-förhållanden jämställs, borde därför omprövas, åtminstone på arbetsrättens område, med beaktande av gemenskapsrättens bestämmelser, bland annat artikel 1d.1 andra stycket i tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna, och med beaktande av att Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna (nedan kallad Europadomstolen) i sin rättspraxis har förklarat att skyddet för familjelivet enligt artikel 8 i konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen), även omfattar de facto-familjer.
- 60 För det tredje står det klart att skillnaden i lön beroende på den berördes familjeförhållanden är diskriminerande när man ser att kommissionen inte sänker traktamentet när en nationell expert efter inträde i tjänst gifter sig med en person som är bosatt i Bryssel eller om en make till en nationell expert, efter expertens utstationering, även denne bosätter sig i Bryssel.

- 61 Klaganden har för det tredje försökt visa att kommissionens ståndpunkt vid förstainstansrätten är osammanhängande, eftersom denna institution har hävdats att frågan vad en nationell expert har för civilstånd är det enda reella och definitiva kriteriet som kan beaktas för att avgöra hur stort dagtraktamente som ska utbetalas, eftersom det strider mot förenklingsprincipen att undersöka konkreta situationer, däribland de facto-förhållanden, samtidigt som kommissionen, i strid med denna förenklingsprincip, även hävdats att klaganden borde ha vänt sig mot varje enskild månatlig utbetalning.
- 62 Enligt kommissionen gjorde förstainstansrätten rätt när den, som svar på klagandens hänvisning till artikel 141 EG, anmärkte att analysen av NE-beslutet inte tyder på att beslutet innehåller någon könsdiskriminering.
- 63 Kommissionen hävdar att klagandet först i målet om överklagande har anfört sitt argument att äktenskap och de facto-förhållanden bör jämföras, varför detta argument inte kan upptas till sakprövning.
- 64 Självklart gäller principen om lika lön för lika arbete, men denna princip är enligt kommissionen inte relevant i förevarande fall och den har inte åsidosatts i den överklagade domen. I vilket fall som helst skulle ett beslut att likställa de facto-förhållanden med äktenskap i systemet med traktamenten till nationella experter endast leda till att även nationella experter som lever i de facto-förhållanden omfattas av presumptionen som ligger till grund för artikel 20.3 b i NE-beslutet, nämligen att en nationell expert har färre praktiska svårigheter att övervinna om denne är gift med en person som redan är bosatt på utstationeringsorten, vilket leder till att även de tillerkänns lägre traktamenten.

- 65 Omständigheten att de facto-förhållanden i vissa bestämmelser i gemenskapsrätten likställs med lagreglerade förhållanden medför vidare ingen allmängiltig skyldighet att alltid göra så, särskilt som skälen till att förhållandena har likställts i dessa bestämmelser, särskilt skydd för familjelivet, saknar samband med villkoren för att traktementerna ska kunna beviljas enligt artikel 17 i NE-beslutet.
- 66 Kommissionen har anfört att om ett system bygger på konkreta och preciserade kriterier, som tillämpas objektivt, är det acceptabelt att särfall uppstår, när viktigare omständigheter, såsom en rationell användning av gemenskapens resurser och, i förevarande fall, lättnader i kommissionens administrativa arbetsbörda vad avser personer som de nationella myndigheterna tillfälligt utstationerar, gör sig gällande.

ii) Domstolens bedömning

- 67 Vad avser argumentet att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att pröva frågan om könsdiskriminering räcker det att anmärka att klaganden, såsom även framgår av punkt 22 i dennes överklagande, vid förstainstansrätten uttryckligen har gjort gällande att artikel 141 EG har åsidosatts. Denna bestämmelse utgör emellertid ett specifikt uttryck för den allmänna principen om jämställdhet mellan kvinnor och män (se dom av den 11 september 2007 i mål C-227/04 P, Lindorfer mot rådet, REG 2007, s. I-6767, punkt 50).
- 68 Förstainstansrätten gjorde således rätt när den undersökte huruvida tillämpningen av NE-beslutet kan ha lett till könsdiskriminering.

- 69 Klagandens argument att förstainstansrättens tolkning leder till att lagreglerade familjer diskrimineras i förhållande till de facto-förhållanden kan upptas till sakprövning. Dels framgår det av ansökan till förstainstansrätten, bland annat punkt 33 i densamma, att klaganden har gjort gällande att lagreglerade förhållanden, såsom äktenskap, och de facto-förhållanden är jämförbara, dels har förstainstansrätten uttryckligen tagit ställning i denna fråga i punkt 31 i den överklagade domen.
- 70 Det ska härvid erinras om att likabehandlingsprincipen och icke-diskrimineringsprincipen innebär att lika situationer inte får behandlas olika och att olika situationer inte får behandlas lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling (dom av den 10 januari 2006 i mål C-344/04, IATA och ELFAA, REG 2006, s. I-403, punkt 95, av den 12 september 2006, Eman och Sevinger, C-300/04, REG 2006, s. I-8055, punkt 57, och domen i det ovannämnda målet Lindorfer mot rådet, punkt 63).
- 71 Eftersom förstainstansrätten i punkt 31 i den överklagade domen har förklarat att klaganden, som var gift vid begäran om utstationering, inte diskrimineras i förhållande till en nationell expert som är ogift, eftersom de har olika civilstånd, har den implicit godtagit civilstånd som ett korrekt och lämpligt kriterium för att avgöra hur stort dagtraktamente som ska utbetalas.
- 72 Det ska emellertid anmärkas att uppgiften att fastställa villkor för beviljande av traktamenten till nationella experter omfattas av kommissionens eget skön. Icke-diskrimineringsprincipen eller likabehandlingsprincipen kan endast anses ha åsidosatts om artikel 20.3 b i NE-beslutet medför en godtycklig eller uppenbart olämplig åtskillnad som strider mot bestämmelsens syfte.

- 73 Domstolen vill härvid anmärka att det är kommissionen som utbetalar traktamentena för att kompensera de besvär och kostnader de nationella experterna får genom att arbeta långt ifrån sin bosättningsort. Artikel 20.3 b i NE-beslutet bygger på en presumtion att dessa besvär är mindre för en nationell expert om dennes make vid begäran om utstationering redan är bosatt på utstationeringsorten.
- 74 Klaganden ifrågasätter inte denna presumtion i sig men anser att civilstånd inte kan vara det enda relevanta och lämpliga kriteriet i detta sammanhang och att samboende kan göra att parterna i ett de facto-förhållande befinner sig i samma situation som gifta makar.
- 75 Det ska emellertid anmärkas att även om de facto-förhållanden och lagreglerade förhållande, såsom äktenskap, kan uppvisa vissa likheter, måste detta inte med nödvändighet leda till att de två typerna av förhållande likställs.
- 76 Under dessa förutsättningar framstår valet att använda kriteriet äktenskap inte som godtyckligt eller uppenbart olämpligt för att sänka traktamentena till nationella experter, när dessa befinner sig i en situation där det kan antas att de på grund av sitt äktenskap orsakas mindre besvär och kostnader än gifta personer.
- 77 Det ska vidare anmärkas att klaganden varken vid förstainstansrätten eller vid domstolen specifikt har påstått att gifta personer särbehandlas i förhållande till personer som är samboende i registrerade partnerskap eller visat att kommissionen har en sådan praxis.

- 78 Av detta följer att förstainstansrätten inte har diskriminerat gifta personer i förhållande till ogifta personer som lever i de facto-förhållanden, genom att godta civilstånd som kriterium och genom att i punkt 31 i den överklagade domen anse att klaganden, vid tidpunkten för begäran om utstationering, inte diskriminerades i förhållande till ogifta nationella experter, eftersom hennes civilstånd som gift kvinna skiljer sig från civilståndet för en ogift person.
- 79 Klagandens argument saknar således stöd.
- 80 Omständigheten att klaganden har hänvisat till olika situationer då traktamentet inte minskas när situationen för en nationell expert sedermera förändras saknar relevans för denna bedömning.
- 81 Domstolen har redan förklarat att även om det i gränsfall kan uppstå tillfälliga besvär på grund av att det har införts ett allmänt och abstrakt system, finns det ingen anledning att rikta kritik mot att lagstiftaren har uppställt kategorier, eftersom detta inte kan vara diskriminerande till sin natur med beaktande av syftet med detta (dom av den 16 oktober 1980 i mål 147/79, Hochstrass mot domstolen, REG 1980, s. 3005, punkt 14). Samma slutsats gör sig gällande i än högre grad där omständigheterna eller dessa gränsfall medför tillfälliga fördelar.
- 82 Klagandens hänvisning till bestämmelserna i tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna och till Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheternas rättspraxis saknar härvid relevans.

- 83 Domstolen har redan erinrat om att nationella experter som tillfälligt arbetar vid kommissionen inte omfattas av tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna (se även dom av den 24 januari 2008 i mål C-211/06 P, Adam mot kommissionen, punkt 52).
- 84 Klaganden har dessutom inte visat på vilket sätt förstainstansrättens tolkning skulle strida mot principen om skydd för familjelivet, såsom denna garanteras av konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.
- 85 Klagandens argument som går ut på att kritisera kommissionens ståndpunkt vid förstainstansrätten kan slutligen inte upptas till sakprövning. Enligt artikel 225 EG och artikel 58 första stycket i domstolens stadga måste ett överklagande av ett avgörande från förstainstansrätten vara begränsat till rättsfrågor och grundas på bristande behörighet hos förstainstansrätten, på rättegångsfel vid förstainstansrätten som kränker klagandens intressen eller på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten (se, exempelvis, domstolens beslut av den 10 maj 2001 i mål C-345/00 P, FNAB m.fl. mot rådet, REG 2001, s. I-3811, punkt 28 och där angiven rättspraxis).
- 86 Klagandens ifrågasättande av kommissionens ståndpunkt vid förstainstansrätten syftar emellertid endast till att få till en omprövning av hennes talan vid förstainstansrätten, vilket domstolen inte har behörighet att göra (se bland annat dom av den 4 juli 2000 i mål C-352/98 P, Bergaderm och Goupil mot kommissionen, REG 2000, s. I-5291, punkt 35).
- 87 Den första grundens tredje del saknar således delvis stöd och kan delvis inte upptas till sakprövning.

d) Den första grundens fjärde del

i) Parternas argument

- 88 Klaganden gör i den första grundens fjärde del alternativt gällande att förstainstansrätten har nöjt sig med att i punkt 31 i den överklagade domen understryka att klaganden enligt handlingarna i målet har varit gift under hela sin utstationering, trots att hon yrkat att hon ska tillerkännas fullt traktamente för tiden från och med den 2 februari 2005, när makarna flyttade isär, eller i andra hand den 4 juli 2005, när de ingav gemensam ansökan om äktenskapsskillnad. Den överklagade domen är således bristfälligt motiverad, eftersom förstainstansrättens logiska och juridiska resonemang inte framgår.
- 89 Påståendet att det i syfte att avgöra hur stort traktamente som ska utbetalas är nödvändigt att utgå ifrån situationen som nationell expert såsom denna förelåg vid tidpunkten för begäran om utstationering, utan att beakta senare eventuella förändringar, saknar stöd i de tillämpliga bestämmelsernas ordalydelse.
- 90 Klaganden hävdar att kommissionens ståndpunkt är motsägelsefull, eftersom det krav kommissionen ställer på klaganden, nämligen att väcka talan mot varje enskilt månatligt meddelande, strider helt mot förenklingsprincipen. Kommissionens ståndpunkt att den inte vill tvingas att fortlöpande kontrollera nationella experters civilstånd försvagas av omständigheten, som den själv har medgett, att det är ovanligt att något fall kan behöva omprövas.
- 91 Kommissionen menar att den första grundens fjärde del delvis ska avvisas och att den i vilket fall som helst helt saknar stöd.

- 92 För det första behövs ingen ytterligare motivering vad rör en faktisk omständighet som det är absolut omöjligt att ifrågasätta, nämligen att klagandens rättsstatus har varit oförändrad under hela hennes utstationering. Denna omständighet har i vilket fall som helst endast använts för att stödja förstainstansrättens resonemang att klaganden omöjligen kan ha diskriminerats i förhållande till en ogift nationell expert, eftersom hon var gift, och en gift kvinna har ett annat civilstånd än en ogift person.
- 93 Klaganden försöker, genom att göra gällande en bristande motivering, vilken inte existerar, i själva verket helt enkelt få domstolen att ompröva argument som redan har framförts och avfärdats i första instans vad avser nödvändigheten att beakta förändringar i den personliga situationen för en nationell expert under dennes utstationering.
- 94 För det tredje och i vilket fall som helst kräver artikel 20.3 b i NE-beslutet endast att kommissionen prövar villkoren för att minska traktamenten vid tidpunkten för begäran om utstationering.

ii) Domstolens bedömning

- 95 Det ska för det första erinras om att det i artikel 20.3 b i NE-beslutet föreskrivs att den nationella expertens bosättningsort vid tidpunkten för begäran om utstationering ska anses som dennes bosättningsort.
- 96 Klagandens argument – nämligen att förstainstansrättens ståndpunkt att mekanismen i artikel 20.3 b i NE-beslutet är tillämplig en gång för alla för varje nationell

expert och att tidpunkten för begäran om utstationering utgör den korrekta tidpunkten för att fastställa dennes bosättningsort helt saknar stöd i NE-beslutet – motsägs således av ordalydelsen i artikel 20.3 b i NE-beslutet.

- 97 Invändningarna att förstainstansrätten har åsidosatt motiveringsskyldigheten ska även de avfärdas. Förstainstansrätten har med rätta konstaterat att bedömningen av situationen för en nationell expert ska utföras en gång för alla vid tidpunkten för begäran om utstationering. Detta konstaterande utgör ett tillräckligt stöd för att avfärda klagandens argument att hon har rätt till fullt traktamente från den tidpunkt hon och hennes make flyttade isär eller från tidpunkten för ansökan om äktenskapsskillnad. Dessa förändringar i klagandens situation saknar således relevans.
- 98 Det är dessutom endast som ett överflödigt skäl som förstainstansrätten har anmärkt att klaganden var gift under hela sin utstationering. Såsom anmärkts i punkt 52 ovan kan emellertid anmärkningar som riktas mot överflödiga domskäl i ett avgörande från förstainstansrätten inte medföra att det upphävs och de är således verkningslösa.
- 99 Vad för det tredje rör klagandens argument att kommissionens ståndpunkt är osammanhängande räcker det att konstatera att klaganden endast försöker få till stånd en omprövning av talan vid förstainstansrätten och att domstolen enligt den rättspraxis som det hänvisas till i punkterna 85 och 86 ovan inte är behörig att göra en sådan omprövning i ett mål om överklagande.
- 100 Av detta följer att den första grundens fjärde del delvis saknar stöd och delvis inte kan upptas till sakprövning.

3. Andra grunden: Förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att avslå invändningen att artikel 20.3 b i NE-beslutet är rättsstridig

a) Parternas argument

- ¹⁰¹ Klaganden anser att förstainstansrätten genom att avslå invändningen om rättsstridighet, i den mening som avses i artikel 241 EG, vad avser artikel 20.3 b i NE-beslutet, har gjort sig skyldig till bristande motivering, eftersom klaganden på ett detaljerat och lättbegripligt sätt har förklarat vilka faktiska och rättsliga omständigheter som hon åberopar till stöd för sin talan. Klaganden menar att hon vid förhandlingen vid förstainstansrätten hävdade att invändningen om rättsstridighet var ett tillägg till skälen för de invändningar om diskriminerande behandling som redan anförts. Det framgår klart att hänvisningen till artikel 241 EG syftade till att erhålla ett beslut som rör de frågor som har ställts, även för det fall att talan har väckts för sent.
- ¹⁰² Kommissionen har gjort gällande att förstainstansrätten i punkterna 35–37 i den överklagade domen fullt har motiverat varför den avslog invändningen om rättsstridighet.

b) Domstolens bedömning

- ¹⁰³ Såsom klaganden har benämnt sin andra grund i sina skrivelser går den ut på att förstainstansrätten har åsidosatt sin motiveringsskyldighet när den avfärdade invändningen om rättsstridighet enligt artikel 241 EG. Det framgår emellertid av punkterna 123–125 i överklagandet att klaganden i själva verket hävdar att förstainstansrättens avgörande i denna fråga är felaktigt. Klaganden anser, tvärt emot förstainstansrätten, att

hennes talan kunde upptas till sakprövning enligt vad som framgår av punkt 35 i den överklagade domen.

- 104 Domstolen har redan förklarat att förstainstansrätten är skyldig att avvisa ett yrkande, om de väsentligaste faktiska och rättsliga omständigheter som yrkandet grundar sig på inte på ett konsekvent och begripligt sätt framgår av innehållet i själva ansökan, eftersom frånvaron av sådana uppgifter i ansökan inte får avhjälpas genom att sådana uppgifter framförs vid förhandlingen (se dom av den 18 juli 2006 i mål C-214/05 P, Rossi mot harmoniseringsbyrån, REG 2006, s. I-7057, punkt 37).
- 105 I förevarande fall har förstainstansrätten i punkt 36 i den överklagade domen konstaterat att klaganden i sina skrivelser har beskrivit sin invändning om rättsstridighet på ett mycket abstrakt sätt utan att klart ange vad det påstådda åsidosättandet av likabehandlingsprincipen består i.
- 106 Klaganden har emellertid inte vid domstolen anfört något argument som visar att hennes ansökan till förstainstansrätten, tvärt emot vad förstainstansrätten hävdar, innehåller preciserade faktiska och rättsliga omständigheter till stöd för hennes invändning om rättsstridighet. Hennes uppgift vid förhandlingen, att de faktiska och juridiska omständigheterna bakom den första grunden även stöder invändningen om rättsstridighet, saknar härvid relevans, såsom framgår av den rättspraxis som det hänvisas till i punkt 104 ovan.
- 107 Förstainstansrätten har således inte gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning och den andra grunden saknar därför stöd.

B — *Yrkanden om rättegångskostnaderna i överklagandet*

1. Parternas argument

- ¹⁰⁸ Enligt klaganden har förstainstansrätten gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning och bristande motivering när den förpliktade henne att ersätta kommissionens rättegångskostnader. Hon menar att en nationell expert ska ses som en anställd vid kommissionen, varför den allmänna bestämmelsen i artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler inte är tillämplig i förevarande fall. Vidare anser hon, även om hon aldrig tagit upp frågan explicit, att förstainstansrätten inte har förklarat varför ställningen som nationell expert inte kan anses som identisk eller jämförbar med ställningen som tjänstemän eller anställd vid gemenskapen.
- ¹⁰⁹ Omständigheten att det rör sig om helt nya och juridiskt komplicerade frågor och att kommissionens praxis har pågått en lång tid utgör särskilda skäl som gjorde att förstainstansrätten borde ha förpliktat kommissionen att bära sina egna rättegångskostnader enligt artikel 87.3 första stycket i förstainstansrättens rättegångsregler.
- ¹¹⁰ Kommissionen har gjort gällande att eftersom klaganden var utsänd som nationell expert, vilka har en helt annan ställning än tjänstemän och anställda vid kommissionen, omfattas tvisten av artikel 230 EG, vilket innebär att bestämmelserna om rättegångskostnader i mål som rör tjänstemän eller anställda vid kommissionen inte är tillämpliga. Dessutom innehåller tvisten ingen särskild omständighet som skulle göra det aktuellt för förstainstansrätten att omfördela eller ersätta rättegångskostnaderna.

2. Domstolens bedömning

- ¹¹¹ Enligt artikel 58 andra stycket i domstolens stadga får "[e]tt överklagande ... inte avse endast rättegångskostnadernas storlek och fördelning". Dessutom framgår det av fast rättspraxis att när alla andra grunder till stöd för överklagandet har underkänts, ska ett yrkande som avser att förstainstansrättens beslut om rättegångskostnaderna var felaktigt avvisas i enlighet med den bestämmelsen (se bland annat dom av den 14 september 1995 i mål C-396/93 P, *Henrichs mot kommissionen*, REG 1995, s. I-2611, punkterna 65 och 66, av den 12 juli 2001 i de förenade målen C-302/99 P och C-308/99 P, *kommissionen och Frankrike mot TF1*, REG 2001, s. I-5603, punkt 31, och av den 26 maj 2005 i mål C-301/02 P, *Tralli mot ECB*, REG 2005, s. I-4071, punkt 88).
- ¹¹² Eftersom klagandens samtliga grunder för överklagandet har avfärdats, kan hennes sista grund som rör fördelningen av rättegångskostnaderna inte upptas till sakprövning.

VI — Rättegångskostnader

- ¹¹³ Enligt artikel 69.2 i domstolens rättegångsregler, som är tillämplig på mål om överklagande enligt artikel 118, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att *Claudia Gualtieri* ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom hon har tappat målet, ska hon förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

- 1) **Överklagandet ogillas.**

- 2) **Claudia Gualtieri förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.**

Underskrifter